

FARNÍ SPOLEČENSTVÍ

Proseč | Nové Hrady | Perálec

Milí přátelé,

máme za sebou nelehké období nouzového stavu v souvislosti s koronavirovou pandemií, kdy jsme museli i v našich farnostech přistoupit na dost výrazná omezení. Od 13. března byly zrušeny všechny veřejné bohoslužby a byla zavedena přísná pravidla pro další chod farností. Tedy už v postní době jsme si museli zvyknout na to, že není možné se zúčastňovat mši svatých a prožívat nadcházející svátky tak, jak jsme byli zvyklí. Biskup všem věřícím na území královéhradecké diecéze udělil dispens od povinné účasti na nedělní bohoslužbě a doporučil sledovat přenos bohoslužeb na dálku, včetně duchovního přijímání. Také doporučil individuální duchovní péči a službu, a to ve smyslu, že kostely mohou být dle možností otevřeny a kněz zde může být připraven takovouto individuální službu poskytnout. Myslím si, v našich farnostech byla tato doporučení využita v maximální míře. Téměř každý den jsme mohli adorovat před Nejsvětější Svátostí, mohli jsme přijmout eucharistii nebo svátost smíření. P. Vladimír také nabízel možnost individuálního rozhovoru nebo svátosti smíření na faře, nebo že přijede se svátostmi domů k těm, kdo o to projeví zájem. Ve Svatém týdnu byla možnost návštěvy kostela za účelem soukromé modlitby a přijetí svátosti smíření a eucharistie ještě rozšířena. Díky odvaze našeho otce Vladimíra jsme i za přísných opatření mohli být často spojeni s naším Pánem a mohli jsme si vyprošovat potřebné milosti pro život našich rodin v době pandemie. A za to patří našemu P. Vladimírovi velké poděkování.

Od pondělí 11. května bylo opět možné sloužit mši svatou, a to pro 100 lidí. Jaké uvolnění jsme prožívali... V sobotu 16. května jsme slavili poutní mši svatou v České Rybné u sochy sv. Jana Nepomuckého, za jejíž obnovu vděčíme panu Bohumilu Černíkovi. Po této mši jsme byli místními farníky velice přátelsky pohoštěni. A hned v neděli jsme slavili poutní mši svatou u kapličky ve Zderazi.

Skončilo velikonoční období a následně jsme slavili Slavnost Soslání Ducha Svatého, pak Slavnost Nejsvětější Trojice a Těla a Krve Páně – Božího Těla. Bylo možné slavit, ale přece ještě za určitých opatření, s rožstupy a s rouškami. I proto byla znatelná menší účast lidí na těchto bohoslužbách. Věřím však, že postupně se vše bude vracet k „normálu“ a my se budeme opět všichni s vděčností k Pánu scházet v našich kostelích na dalších bohoslužbách. Máme za co děkovat, vždyť v našich farnostech, v našich obcích nebyl nikdo nakažen koronavirem a nemuseli jsme prodělávat žádné vážné komplikace. To neberme jako samozřejmost.

Stojíme na kraji léta, ve školách pomalu dobíhá rok (i když letos prazvláštně), žáci a studenti se těší na prázdniny a pracující se začínají těšit na dovolenou. Církevně jsme se opět dostali do liturgického mezidobí. To slovo samo, mezidobí, jako by naznačovalo, že je to doba obyčejná mezi významnými částmi, doba, která není ničím mimořádná. Ale není tomu tak. Možná právě tato doba může být pro nás velice přínosná. Může být pro nás příležitostí zamyslet se nad tím, co ve svých životech považujeme za důležité, co bychom nechtěli opouštět a co naopak není pro nás tolik podstatné. A pak si položme otázku, zda těm podstatným věcem v našich životech věnujeme opravdu tolik pravidelné pozornosti, kolik si zaslouží.

A na závěr mi dovoluje jedno malé připomenutí - ani na dovolené, při odpočinku, nezapomínejme na Pána Boha, vždyť On na nás také nezapomíná!

Do prázdninových a dovolenkových týdnů Vám žehná

jáhen Josef

Fotografie k článku "Bůh v naší rodině" str. 2

Bůh v naší rodině

Letošní Velikonoce byly jiné. Vzhledem k vyvíjející se situaci bylo od začátku jasné, že je prožijeme doma, jinak než obvykle. Otázkou bylo JAK... Jak dětem zprostředkovat křesťanské prožití Velikonoc v domácím prostředí...? Využili jsme internetu a Katolického týdeníku a vše v modlitbě odevzdali. Nápady přibývaly a my s radostí a nadšením plánovali den po dni – Zelený čtvrtek, Velký pátek, Bílá sobota... Děti se těšily a my také.:

Na Zelený čtvrtek jsme si připravili slavnostní večeři, nechyběly ani nekvašené chleby. Pomodlili jsme se a během jídla si připomněli příběh o veřejích dveřích natřených krví beránka i příběh poslední večeře Páně. Mluvíli jsme o Ježíšově službě učedníkům, o mytí nohou, a jestli děti chtějí, můžeme si to také vyzkoušet, posloužit jeden druhému. Nic není ideální, neobešlo se to ani bez dohadování – kdo kým bude, kdo komu bude nohy umývat, kdo od koho si nechá nohy umýt, kdo co bude držet a podávat... Po prvotní bouři se opět vyjasnilo, nakonec jsme se vystřídali všichni a celý obřad jsme krásně prožili. Na závěr jsme s rozsvícenými svíčkami a za zpěvu Zůstaňte zde a bděte se mnou - přešli do Getsemanské zahrady, kterou jsme si vytvořili v naší zahradě. Přečetli jsme si z Bible a povídali si o tom, jak se asi Ježíš musel cítit opuštěný, prožíval strach a úzkost... Děti si chtěly vyzkoušet, jaké je to být sám potmě v zahradě, tak jsme se rozhodli, že si uděláme každý sám soukromou adoraci s Ježíšem. V zahradě byly zapálené louče, ale s přicházejícím soumrakem děti pomalu opouštěla odvaha, tak jsme šli nakonec všichni společně, děti už v pyžamkách a županech. Byl to pro ně zážitek. Pomodlili jsme se večerní modlitbu, ještě jednou zazpívali Zůstaňte zde, a šlo se spát.:

Na Velký pátek jsme si během dne každý vyrobil svůj kříž a v 15 hodin jsme vyrazili na křížovou cestu směrem na Zderaz. Cestou jsme míjeli souseda a Bětuška, která nesla největší kříž, jej s takovou hrdostí zvedla nad hlavu, až nás to dojalo, s jakou lehkostí a upřímnos-

tí se děti hrdě hlásí k víře. Michalka s Daníkem se střídali ve čtení, Bětuška s Anežkou na každém zastavení utrhyly kytičku. Než jsme došli k velkému kříži, měly už pěknou kyticí, kterou jsme potom u kříže nechali společně s našimi křížky.

Na Bílou sobotu bylo od rána velké těšení na večerní oslavu Kristova vzkříšení. Jak se večer blížil, nápady přibývaly, Daník s Michalem připravili oheň, s děvčaty jsme nazdobily paškál, Michalka s Dáňou si rozdělili čtení, Daník natrénoval písničku na kytaru, Bětuška s Anežkou s naší pomocí vymyslely přímlyvy a připravily zvonečky. Vše bylo připravené a tak jsme za soumraku mohli začít. Zahájili jsme v zahradě u ohně modlitbou, všichni jsme postupně zapálili své svíce a za zpěvu Světlo Kristovo, jsme vešli do domu, kde byla úplná tma, stejně jako by to bylo v kostele. Vybrali jsme 3 starozákonní čtení, aby to pro děti bylo přijatelné, Anežka zívala už v zahradě u ohně. Největším a nejkrásnějším zážitkem byl okamžik, kdy se děti konečně mohly chopit zvonečků, Bětuška rozsvítila velká světla a všichni jsme s radostí zazpívali Sláva na výsostech Bohu. Po skončení obřadu jsme zapálený paškál nechali svítit za oknem. A na úplný závěr nás čekala slavnostní večeře, nechybělo ani šampaňské – děti z plna hrdla zazpívali Živijó. Slavili jsme až do půlnoci, vždyť Ježíš vstal z mrtvých, a to je opravdu velký důvod k radosti a oslavě.

Letošní Velikonoce byly opravdu jiné. Jiné, ale navzdory této nelehké době, pro naši rodinu krásné a prožité s takovou hloubkou, že na ně budeme ještě dlouho vzpomínat. Také si uvědomujeme, že ne každý měl to štěstí prožít Velikonoce v kruhu své rodiny, s někým blízkým, že spousta lidí možná cítila tu opuštěnost, kterou zažíval Ježíš v Getsemanech. I na tyto lidi jsme v modlitbě vzpomínali a o to víc si člověk uvědomuje, že víra a rodina je obrovský Dar a Požehnaní. Bohu díky.

Košňarovi, Proseč

Pilník

Jako cesta v nekonečném poli se vine průvod Božího lidu, kterého Bůh obdařil darem smlouvy. K dokonalému naplnění této smlouvy dochází ve smrti a vzkříšení Ježíše Krista. Ježíš, jako příklad odevzdání, darování se do rukou svého Otce. Otce - Boha ustanovujícího smlouvu s izraelským lidem.

Vybízí nás k následování a příkladu. Nejvíce ve chvílích, kdy nás přepadá beznaděj a strach z neznámého. Strach ze smrti, právě tehdy jsme zkoušeni ve víře. První dny po nástupu pandemie jsme pravděpodobně téměř všichni postupně procházeli několika fázemi. Od popírání, smlouvání, chvílemi depresí, možná i hněvu, až po přijetí.

Nyní se na nás opět valí negativní zprávy o masivním propouštění, hlubokém pádu ekonomiky apod.

Možná, že darovaný čas ve chvílích odloučení, karantény a pozastavení byl čas o proniknutí více do hloubky. Přimknutí našich srdcí k příteli, Kristu,

ke svým bližním, k přírodě.

Na své velkopáteční cestě v době zavřených kostelů mě moje Romanka dovezla k překrásnému Rumpoltovu rybníku, malý kousek od herálecké Kocandy. Pod stříškou jednoho z altánků bylo několik novodobých treperů, kteří dávkou domácí, poctivě vypálené a nezdaněné slivovice úspěšně bojovali proti nedávno nastoupené korona-virové pandemii. Chtělo se mi za nimi zajít a poptat se odkud jsou, ale domluvil jsem se s tím Petrem co je u mě, že se budeme držet postu.

Půst je tak trochu pilník. Pilník, asi se zeptáte, proč pilník?

“Pilník se od rašple liší jemnějšími zuby a slouží zejména k opracovávání kovů. Rašple je naopak ostřejší a používá se hlavně na dřevo. Oba nástroje mohou mít různé tvary, například ploché, polokulatý nebo rotační. Hroty se na nich vysekávají jeden po druhém, ale na pilníku od špice ke stopce a na rašpli opačně. U rašple se počítá hrubost zubů na 1 cm², u pilníku počet seků na 1 cm délky. Nástroje se dříve uplatňovaly při práci mnoha řemeslníků jak v kovovýrobě (např. podkováři), tak při práci se dřevem a dokonce při tvorbě hudebních nástrojů. Výbavení pilníkářovy dílny není příliš bohaté. Stačí kovadlina, svěrák a potěh, olovené podložky, dláta potřebná pro výsek a pilníkářská kladiva. Dílna může být nevelká a jednoduchá, ale jedno nesmí chybět, a to šikvné ruce a potřebný fortel. Pilníkář totiž musí perfektně zvládat množství různých pracovních úkonů. Některé z nich však bývají přísně střeženým výrobním tajemstvím, tak jak tomu ostatně je u mnoha dalších řemesel.” (citováno z www.mistnikultura.cz)

Proč tedy ten pilník? Jakou souvislost má pilník, nebo dokonce rašple v duchovně zaměřeném a již léty prověřeném časopisu FS. Rašplí nemíním stárnoucí manželku, jak se nezřídka používá. Ale doopravdy výrobní nástroj. Také vím, že katolík by toto slovo v tomto významu skutečně, neměl, ale opravdu neměl používat.

Pilník, či rašple, jako nástroj k obrušování a finálnímu opracování, například nádherné sochy.

Pokud jste již tento časopis neodložili a čtete dále, doufám, že vaše zvědavost narůstá. Pročítáte tyto řádky. Je možné, že právě teď na jednoho z vás někdo volá: „Mámo, táto, Hynku, Viléme, Jarmilo, Jendo, Karle, Pavle ... pojď mi už konečně pomoci s tím nádobím. A

nevím, proč na tom záchodě sedíš tak dlouho.“ (V tuto chvíli, touto částí textu se pomaloučku přesouváme opět na červenou stezku mého putování.)

Pokud projdete přes souskalí Devítí (Devět-skal) narazíte na malebnou vesničku. V čase, kdy jsem ji procházel, téměř opuštěnou, pouze jeden pán s rouškou a vyděšeným výrazem v očích projížděl na čtyřkolce, krátce po klekání. Ve vesnici mají nainstalované elektronické průvodce a po stisku tlačítka se můžete dozvědět téměř cokoli. Vítejte v obci, která se dělí na Moravské a České... a Křižánky. Právě tady začíná historie pilníků a rašplí.

Informační cedule se znakem EU vše dopodrobna vysvětlují. Přemyslím o životě, jak jsem byl malý kluk a postupně vyrostl z kšandy opatřených kraťasů. Pomalu zapadá slunce, je zvláštní smrtelné ticho, Kristus je uložen do hrobu a celá země tepe vesmírným pulzem, nespoutaným pohybem. Od plození k zrození, uzrávání a cestě ke smrti. Co vlastně, kým jsme byli před naším narozením. Začíná se pomalu šefit, chladem mi prochladají prsty. Z Křižánek okolo Karlštejna do Pusté Kamenice přes Františky, Martinice a Proseč ozdobenou zářivým východem slunce. Maštale, Vranice a přes vesničku, kde namísto Hradčan je bílá, slonovinová věž chotovického kostelíka.

Usínám na pár hodin, a přemyslím, zda nepůjdu přímo domů. Avšak těšení a vzpomínky na východy v saharské poušti mě vzbudily těsně po páté, zkrátka jsem se rozhodl alespoň krátce přespát.

Severní vítr sice nevál, ale zima byla. Zvláště, když mi ranní rosou kompletně, mírně řečeno zvlhnul, zmoknul spacák. Drkotání zubů způsobilo uvolnění jedné z mých amalgámových plomb, oči jsem otevřel.

Mraky gigantických rozměrů se přesouvaly po nebeské klenbě. Nikde ani hlásku, čas, kdy tma odchází a nadějně světlo přebírá a ustanovuje svoji vládu. Tma je pouze nedostatek slunce, kdyby slunce nezapadlo, není tmy. Když není tmy, chybí spočinutí.

Noc pod širým nebem Velkého pátku pomalu končí.

A proč tedy ten pilník a rašple? Bůh, lépe řečeno svět. Svět, který Bůh stvořil. Ve světě, kterým jsme zrozeni, pohybujeme se a bytím jsme. Ten svět nás dennodenně obrušuje, pilníkuje a rašpluje. A tak to je. A proč? Jak říká náš Toník: „protože, proto“...

Petr P

Několik rad pro lektory

Letos poprvé se slavila neděle Božího slova. Bude to tak každoročně. Podobně jako má svůj svátek Eucharistie – Boží Tělo, bude mít svátek i Boží slovo. Papež František naléhá, aby se lektori (ti, kdo při mši sv. předčítají Boží slovo) pečlivě připravovali. Dobře tomu rozumíme. Víme, jak to někdy dopadá, když jde někdo číst narychlo, bez přípravy.

Lidé zpravidla umí číst sami pro sebe. Ovšem přednášet text nahlas, před posluchači, do mikrofonu, je

něco jiného. Úkolem lektora není úryvek jen nějak přečíst. Na něm záleží, jestli Boží slovo přejde ze sluchu do mysli a nakonec do srdce shromážděné farnosti. Předříkávat modlitby a předčítat při společné bohoslužbě slovo Boží je službou příslušející všeobecnému kněžství věřících. Proto je důležité přistupovat k ní s pokorou a odpovědností a vděčností.

Připomeňme si nyní několik zásad pro lektory (snad mi čtenáři odpustí, že je dále oslovuji ve 2. osobě):

1. Máš-li být dobrým lektorem, musíš být nejprve pozorným čtenářem. To je věc přípravy. Text si přečti doma anebo zavčas před mší sv. v sakristii nebo venku, a to nahlas. Snaž se pochopit, o čem je. Co předčítáš, musíš mít

v hlavě jasně rozčleněno. Posluchači nevnímají jednotlivá slova, nýbrž ucelené představy. K tomu pomáhá interpunkce (pomlky a nádechy na konci věty nebo uprostřed souvětí) a intonace – melodie řeči (otazníky, rozkazy apod.). Melodie řeči ovšem neznamená nasadit zpěvavý tón (kromě pašiji), právě naopak.

2. Text je dobré si rozčlenit podle těchto zásad: vyjdi vždy z celku. Rozčleň si hlavní odstavce, potom věty, pak myšlenkové úseky uvnitř věty. Pamatuj, že tečka a středník označují, kde myšlenkový úsek končí, a proto se má klesnout hlasem. Na druhou stranu myšlenkový úsek sotva určí pouze gramatická pravidla. Záleží na tom, kolik toho posluchač uslyší najednou, aby si mohl učinit jasnou představu a spojit ji s předešlým nebo následujícím textem.

3. Hlas zní nejlíp, když mluvíš ve své přirozené poloze. Proto ho nepřepínej, začni hlubší polohou a tou také konči. Nečti uspěchaně, vyslovuj zřetelně, dělej náležitě pauzy, dýchej klidně. Dopřej lidem, ať stačí sledovat Boží poselství myšlenku za myšlenkou. Tréma někdy způsobí, že lektor čtení zrychluje, protože ho užuz chce mít za sebou. Takovému drmolání není ani rozumět, tím méně ho lze pochopit.

4. Než, začneš číst, a pak před každým novým odstavcem, podívej se krátce na lidi: navážeš spojení a zvýšíš účinek slova.

5. Pokud nejsi obeznámený s ozvučením, vyzkoušej si předem nastavení výšky a směru mikrofonu. Ušetříš sebe i druhé nepříjemných zvuků. Osa mikrofonu by měla směřovat na ústa, mluví se do něho ze vzdálenosti asi 20cm (při zpěvu o něco dále). Mikrofon by neměl zakrývat obličej.

6. Mikrofon se chová podobně, jako zvětšovací sklo. Zesiluje hlas. Je-li správně nastavený, není třeba křičet, ovšem ani šeptat. Zrádný je naopak tím, že zesiluje také všechny chyby, které děláme (přeřeknutí, zajíkání, odkašlávání apod.).

7. Lidé neposlouchají jen ušima, ale i očima. Proto i tvůj vzhled, oblečení, postoj a pohyby patří ke tvé službě. Začíná to už oblečením, upraveností a čistotou. Není vhodný výstřední nebo vyzývavý oděv, ani sportovní nebo pracovní úbor. Vykročíš-li ze svého místa k ambonu, nesmíš ani klusat jako stělený, ani se loudat a kolébat, jako by se ti nechtělo. Jdi klidně, vzpřímeně a přirozeně. Když přistoupíš k mikrofonu, klidně si jeho polohu uprav tak, aby tě bylo slyšet i vidět!

Ten, kdo přijímá lektorskou službu, stává se strážcem Božího slova. Hlídá, aby se Boží slovo dostalo k posluchačům. A kdo chce být dobrým strážcem, musí napřed pohlídat sám sebe. Je to jeho služba Bohu i far-

nosti. A za tuto službu každému z vás, kdo přednášíte Boží slovo při bohoslužbách, ze srdce děkuji.

P. Vladimír

Co mi vyprávěl synovec...

Nebyl jsem letos nějak nasměrovaný k duchovnu, ale přesto jsem cítil, že Velikonoce nemohu nechat jen tak mlčky projít. S rodinou jsme odjeli na mlýn, kde trávíme víkendy.

Na Velký pátek jsme si pustili muzikál Ježíš Kristus superstar. Pak odpoledne jsme Šimon, Matouš a manželka Radka šli ke kříži, který je na cestě k mlýnu, a tam

jsme si přečetli společně pašije. Na Bílou sobotu kluci připravili ohniště a vyrobili paškál. Přečetl jsem Exsultet. V duši se mi rozezněl radostný zpěv Zajásej země – který mi vybavil vzpomínky na Velikonoce, které jsem prožil v Proseči. A radost ze vzkříšeného Krista nám vstoupila do sobotního večera.

Ondřej

Poděkování

Vždy, když jedu ráno do práce, vidám ženy z prosečské farnosti, které jdou z kostela. Jsem jim velmi vděčná, za to, že se modlí, určitě se modlí nejen za své rodiny, ale i za pana faráře, za farnost, za naši zemi.

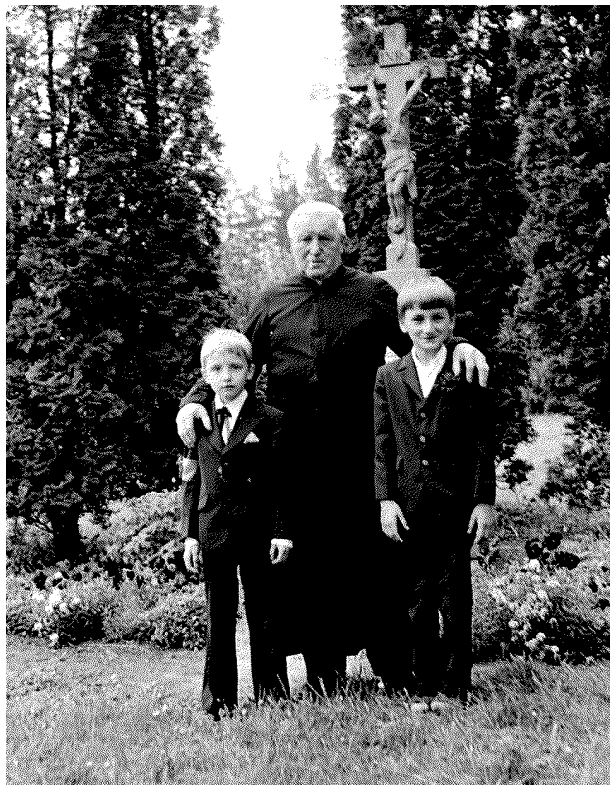
Možná ani netušíme, čeho jsme byli uchráněni v měsících koronavirové doby právě díky modlitbám těchto vzácných žen – za to jim patří obrovské poděkování.

A.

Vzpomínky na P. Františka Říhu

faráře v Nových Hradech

Dne 26. 5. jsme si připomněli 30 let od jeho úmrtí. Byl to kněz hluboké víry, statečný, pracovitý, žil pro farnost, vychoval tři generace. Každý den klečel v kostele 30 minut před mší. svatou, sloužil farníkům. Vzpomínáme na jeho májové pobožnosti, krásně připravený oltář Panny Marie. Dětem připravoval básničky na neděle a svátky. Byl rázný, důsledný a dochvilný. Pomáhal lidem na poli, pečoval o farní les, s tatínkem vyráběli šindele na opravu střechy kostela. V hodinách náboženství nás učil pravdám víry a jak žít křesťanství. Byl přísný na kluky a vedl je ke statečnosti a opravdovosti. Byl vězněn za gestapa, a za komunistů v roce 1955 odsouzen na 12 let tvrdého žaláře. Byl propuštěn na amnestii, potom pracoval v kovo podniku v Hradci Králové. V roce 1968 se vypravili muži z farnosti za vedení P. Kulhavého za církevním tajemníkem do Chrudimi za něho orodovat, aby se mohl vrátit do svém farnosti. Tajemník, když viděl tolik odvážných mužů, prý se celý rozklepal a podepsal a pan farář začátkem roku 1969 se vrátil do duchovní správy. Byla to pro nás veliká radost. Začal opět naplno sloužit nám farníkům. Neměl v sobě vůbec žádnou hořkost a když byl pozván mezi důchodce v Nových Hradech, šel tam a se všemi se pozdravil. Když byl pozván k nám na posvícení k obědu, odpoledne vyndal z aktovky zpěvníky a už jsme zpívali. Na faře bydleli Kutálkovi, byla to sestra pana faráře, pan Kutálek byl zavřený a on pomáhal vychovávat jejich tři kluky. Přišel do Nových Hradů jako mladý kněz, plný elánu a mladé okouzloval. Vzpomínám, že kostel byl plný, na ranní mši svaté jsme my mladí museli stát. Na velkou mši chodili starší hospodáři. Pan farář byl jmenován děkanem. Pan farář nám říkal, že si dal předsevzetí, že přivede ke kněžství 10 chlapců. Podařilo se mu to takto: Josef Malý z Mokré

Lhotky, Josef Kulhavý z Nových Hradů, Miloslav Paclík z Podhořan, Karel Vopařil z Chotovic, Josef Boštík z Olšan. Václav Beránek z Libeciny a Pavel Víšek z Vysoké zemřeli jako bohoslovci, Jan Bureš z Libeciny byl knězem v Argentině. Václav Jiráček a Josef Roušar u pana děkana byli u prvního sv. přijímání. Děkujeme panu faráři za starost o nás a přejeme mu blízkost u Pána.

Stanislava V.

*„Drazí!
S kněžským požehnáním Vaši práci a starosti, posílám upřímné: “Zaplat Pán Bůh” za dobrodiní mně a rodičům prokázaná. Naše modlitby a vzpomínky při mši svaté za naše dobrodince, patří z velké části Vám. Posílám Vám svoji fotografii, zde teď pořizovanou, abyste si nemysleli, že pořád brečím a jsem kost a kůže. Mám se dobře, díky Láscce Boží a lásce lidské. Doufám, že i Vy v jarní práci nacházíte radost a vyplnění poslání, Vám Bohem svěřeného. Pozdrav zvláštní babičce, dětem, Josefovi i Miládce, jakož i dobrým sousedům. Pán Bůh Vás opatruj a Matička Boží před zlým chraň!
Váš vděčný Fr. Říha”*

“Drazí!

S kněžským požehnáním Vaši práci a starosti, posílám upřímné: “Zaplat Pán Bůh” za dobrodiní mně a rodičům prokázaná. Naše modlitby a vzpomínky při mši svaté za naše dobrodince, patří z velké části Vám. Posílám Vám svoji fotografii, zde teď pořizovanou, abyste si nemysleli, že pořád brečím a jsem kost a kůže. Mám se dobře, díky Láscce Boží a lásce lidské. Doufám, že i Vy v jarní práci nacházíte radost a vyplnění poslání, Vám Bohem svěřeného. Pozdrav zvláštní babičce, dětem, Josefovi i Miládce, jakož i dobrým sousedům. Pán Bůh Vás opatruj a Matička Boží před zlým chraň!

Váš vděčný Fr. Říha”

Ohlédnutí

Když jsme se v minulém farním časopise připravovali na dobu postní a Velikonoce, ani nás nenapadlo, co všechno nás v brzké době čeká. Dobu postní i bohoslužby Svatého týdne i slavné velikonoční obřady jsme letos také díky televizi Noe prožívali zcela jinak než v časech minulých. Ale ve velké samotě, avšak o nic méně působivě než všechny roky předtím.

Maminka nám dětem vždy říkala: “Nezapomeňte Pánu Bohu poděkovat za vše dobré, ale také za vše zlé a špatné též s láskou poděkovat. A proměnit to všechno k ještě větší slávě Boží. Cesty Páně jsou nevyzpytatelné a On sám nejlíp ví, co nám nejvíce prospívá. Byla to doba velké a těžké zkoušky pro nás pro všechny.

Ale byla to také doba tiché a hodně působící modlitby, na kterou jsme měli dlouhý a neomezený čas. A čas také na konání dobra i když třeba jen přes telefon. Zavolat komukoliv ze svých přátel a známých a podělit se s nimi o jejich bolest a trápení, aby na to už nebyli sami.

Tato doba karantény byla dlouhá a také hodně těžká pro nás pro všechny. Ale přinesla také hodně dobrého a prospěšného pro všechny. Například šití roušek všech, kteří chtěli být užiteční a chtěli udělat něco užitečného pro všechny okolo sebe a svou láskou ke všem okolo sebe, ke svým sestřám a bratrům. A nikdo se neptal kolik za to dostanu, ale měl dobrý pocit z toho, že udělal něco pro svého bližního. Také probíhaly různé koncerty a různé sbírky pro potřebné a ještě potřebnější u nás ba i ve světě. Žasli jsme, že se vybraly i velké prostředky, které nám dělaly velkou radost, že to ještě není tak zlé s naším národem a našimi city. Je ohromné odříct si třeba i z mála, ba i z nedostatku. Věřím, že Pán to vše s radostí přijme a zhodnotí ve prospěch celého lidstva.

Moc jsem obdivovala kultivovanost všech občanů a zvláště mladých lidí, kteří pomáhali starým a nemocným lidem třeba s nákupem a jakoukoliv prací v domácnosti a chodili a ještě chodí a září tím, že jsou moc potřební. Září láskou a úctou jeden k druhému.

Jsem velice hrdá na celý národ, národ knížete sv. Václava a všech našich patronů českých. Jejich pomoc a přímluva v nebi byla a je velmi cítit pro celou tuto těžkou dobu.

Také velkou útěchu jsme nacházeli v příkladu Svatého otce Františka. Jeho modlitby, slova na každý den a ranní mše svatá ráno v 7 hodin přenášená z radia Vatikán přes naše Noe, to byla taková léčivá injekce pro každý den s posilou pro náš život. Poděkovat také se

patří sestře Liduše Němcové a P. Petru Smolkovi, kteří nám tlumočili v našem jazyce přímo ze rtů Svatého otce tak bezvadně, že jsem si připadala, jako bych seděla v kapli sv. Marty ve věčném městě Římě.

Velký dík také patří našemu otci Vladimírovi a všem kněžím, řádovým sestřám a bratrům, kteří nám pomáhali tuto těžkou dobu překonat.

Velký dík patří všem lékařům, lékárníkům a sestřám, kteří tak věrně pomáhali všem nemocným i starým lidem v domovech důchodců a všem lidem, kteří pomáhali svým starým lidem doma v rodinách. Sestry a lékaři v nemocnicích a domovech důchodců se nedostali vždy v úseku čtrnácti dnů vůbec domů. Pak měli pár dní na odpočinek a zase zpět, protože lékařů a sester bylo velmi málo. Dosud ještě hodně z nich je na plný úvazek v práci. Modlíme se za vás a zasíláme opravdu velký a velký dík. Pán odplatí vaše práce a vaši lásku požehnáním pro vás pro všechny.

Ó paní má, ó matko naše, Tobě se zcela obětujeme, abychom Ti projevili svoji oddanost. Zasněujeme Ti dnes a i po všechny dny našeho života své oči, abychom lépe viděli bídu našeho světa. Svě uši, abychom slyšeli každé volání o pomoc. Svá ústa, abychom dokázali pohladit každým svým slovem. A také svá srdce, která dokáží milovat bez nároku na odměnu všechny své bližní a celý náš nemocný svět, a pomáhat všude kde je třeba a modlit se za celý náš svět.

Pane věčný otče, Ježíši Kriste, Duchu Svatý, prosíme Tě, proměň utrpení celého světa ke slávě Tvé a prospěchu nás všech.

Vás moje milované děti prosím alespoň o jednu krátkou modlitbičku, vždyť vás má Pán Ježíš opravdu rád.

Vás otče Vladimíre a všechny sestry a bratry zahrnuji do svých modliteb a přeji a vyprošuji všem pevné zdraví a radost ze života.

Moc si přeji, abychom se snažili ze všech sil napravit škody, způsobené i třeba z touhy po majetku či pro naše pohodlí a blahobyt. Nasazením všech našich sil se nám určitě povede obnovit naši planetu Zemi a dovést na Bohem určenou a dobrou cestu.

Pane, pomáhej nám při tom.

S.P.

Vzpomínky VII. - P. Josef Čechal

Stěhování z Hradce do Proseče byla hotová hrůza, že to stojí za zápis. Nevěděl jsem jak na to, a tak jsem přijal celkem rád návrh paní Kutálkové, sestry novohradského – rovněž odsouzeného faráře P. Františka Říhy, která se chtěla se svými 3 syny vrátit do Malšovic do svého domku. Dispečer autodopravy bydlil v Nových Hradech, domníval jsem se tedy, že to jistě zařídí líp, než bych to mohl já. Pak také mě vedl soucit s rodinou

Kutálkovou a staříčkou matkou pana faráře. Když se připojím k stěhování jejich, budou to mít lacinější. Už termín, který nám byl dispečerem určen byl nevhodný – stěhovali jsme se na svátek Jména P. Marie. Ale co se už dalo dělat? Poslal jsem mou maminku napřed do Hradce, aby vše připravila, sám jsem jel na motorce – nejprve do Hradů, kde jsem pomáhal nakládat a kde jsem se tím už dokonale vyčerpal, protože kromě závozníka,

šoféra a P. Mokrého, jiného pomocníka nebylo a věci k přestěhování bylo moc. Nejhorší bylo nakládání dříví, uhlí a sena. Kdybych se byl stěhoval jen sám, byl bych si obstaral stěhovací vůz, ale zde přijeli s velkým nákladákem a valníkem, což se Kutálkovým více hodilo. Ráno bylo celkem hezky, takže to nevadilo, jenže když jsme přijeli do Malšovic po polední, začalo pršet. Pomohl jsem velkodušně pochopitelně vše složit – nejhorší bylo zase to seno a dříví, a zatímco podle plánu jsme měli moje krámy naložit k polednímu, začali jsme s bídou nakládat ke čtvrté hodině – v dešti, nervozitě a zřejmé nechuti šoféra i závozníka. Podle toho nakládání vypadalo. Byli jsme z toho s maminkou zoufalí, ale bezmocní. Nebýt maminky a kaplana - mého nástupce P. Fišera, snad by tam byli polovici věcí nechali. Měl jsem ohlášenu v Proseči mši sv. večer v 7 hodin. Musel jsem tedy asi o 1/2 6 všechno nechat mamince a jet na motorce napřed. Celou cestu pršelo a mně bylo ze všeho do breče. Aby to bylo ještě těžší, někde u Džbánova jsem píchl kolo a začala obrovská bouřka s lijákem, že jsem s bídou dotáhl motorku někde pod střechu a čekal a čekal až přestane. Naděje, že bych dojel ještě do 7 zcela zmizela, otázka byla, jak se vůbec dostat do Proseče. Marně jsem čekal, že mě dojede nákladák s mým promoklým majetečkem, nakonec k osmé hodině v čirém zoufalství jsem sedl na motorku a pokusil se dojet na píchlém kole. Dojel jsem do Proseče k smrti zničen, v kostele byli ještě lidé a domodlívali se růženec. Plný, nabitý kostel! Měl jsem sotva sílu říct jim, ať jdou domů a ať se na mne nezlobí. Převlékl jsem se, trochu se uklidnil a čekal. Chlapi přijeli – po zastávce v hospodě v Mýtě – mezi jedenáctou a dvanáctou hodinou. Když projížděli na dvůr, zachytili za vrchní trám brány a

z jednoho křesla zůstaly trosky a rozbila se socha Božského Srdce, na které mi záleželo.

Ani při skládání pochopitelně nemohlo přestat pršet. Černohnědá politura na nábytku byla na mnoha místech smyta. Bylo toho ještě víc – ale mně už bylo všechno jedno, jen byl bych brečel nad maminkou, protože jsem viděl, že je u konce. (Celý den nejedla a ta nervová zátěž a fyzické vyčerpání!) Z lidí mi pomáhal pan Antonín Džbánek (studoval techniku) a rodina Soukalova. Nejhorší byly pytle s uhlím, které jsme s Toníkem nosili na zádech, vypadali jsme podle toho. Nějak jsem tu hrůzu přežil, odešli lidé a já zůstal mezi věcmi, ke kterým jsem si dost těžko pomáhal sám, a myslil jsem si, že se už nikdy neusměju. Aby byla míra hořkosti dovršena, našel jsem druhý nebo třetí den pod dveřmi podhozený anonymní dopis, kde mi nějaká dobrá duše vyčítala, že jsem neoslavil svátek P. Marie kvůli svému potěšení...

Na podzim r. 1956 musel do nemocnice staříčkový pan biskup Dr. Mořic Pícha. Dělal jsem mu v Hradci z nouze ceremonáře, doprovázel jsem ho v r. 1951 na léčení v Karlových Varech a když byl někdy nemocný, chodil jsem do jeho soukromé kaple v neděli a sloužil jsem mu mši svatou za celou diecézi. Měl mě rád a já jeho. Zemřel 12. listopadu 1956, byl jsem na jeho pohřbu v Hradci a pak v Chrastí na hřbitově. Pak mi přišlo oznámení od notáře, že mi odkázal svůj osobní kalich. Beru si ho o velkých svátcích. Těsně před odchodem do nemocnice jako jeden z posledních aktů, které vyřizoval, poslal mi souhlas s plánovanou výmalbou prosečského kostela, kde mě však zároveň otcovsky varuje, abych nezkušený se nepouštěl do velkých podniků. Od malby jsem neupustil, ale jsem mu pořád nesmírně vděčný.

Kalendář

ST 1. 7.	<i>Perálec:</i>	17.00 svátost smíření 18.00 mše sv.
PÁ 3. 7.	<i>Nové Hrady:</i>	17.00 mše sv.
SO 4. 7.	<i>Hlinsko:</i>	9.00 primiční mše sv. Jakuba Brabence
	<i>Chotovice:</i>	16.30 poutní mše sv.
NE 5. 7.	Slavnost sv. Cyrila a Metoděje <i>bohoslužby jako obvykle</i>	<i>Proseč:</i> 17 – 19 svátost smíření, adorace
NE 12. 7.	15. neděle v mezidobí <i>bohoslužby jako obvykle</i>	
NE 19. 7.	16. neděle v mezidobí	<i>Proseč:</i> 8.00 <i>Nové Hrady:</i> mše sv. nebude <i>Perálec:</i> 11.00 <i>Příluka:</i> 14.30 poutní mše sv.
NE 26. 7.	17. neděle v mezidobí	<i>Proseč:</i> 10.00 mše sv. s 1. sv. přijímáním <i>Nové Hrady:</i> 8.00 poutní mše sv. <i>Perálec:</i> mše sv. nebude <i>Nové Hrady:</i> 17 – 18 svátost smíření, adorace

Proseč intence a čtení

Čtení a žalmy: cyklus A

- 22.6. Za Jaroslava Vobejdu, manželku a syna.
- 25.6. Za Martina Košňara a rodiče Košňarovy.
- 26.6. Za manžele Josefa a Annu Bílých, syna a dceru.
- 28.6. Za Bohuslava Hromádku, syna Lukáše a celou rodinu.
čt: Hromádková Božena, Ječmenová Anežka
- 5.7. Za rodinu Břeňovu a Lněničkovu a živé a zemřelé.
čt: Břeňová Mirka, Špíchalová Zdena
- 8.7. Za Žofii a Františka Petrasovy, syna Františka a požehnání pro celou rodinu.
- 9.7. Za Miloslava a Marii Sodomkovy.
- 12.7. Za Josefa Ječmena, manželku a celý rod.
čt: manželé Ječmenovi
- 15.7. Na poděkování za dar víry, ochranu a pomoc Panny Marie pro celou rodinu.
- 16.7. Za rodiny Bartošovy, Královu a Vostřelovu.
- 17.7. Za rodinu Chrudimskou a Kolářovu.
- 19.7. Za Dagmaru Brabcovou, manžela a celou rodinu.
čt: manželé Vobejdovi
- 24.7. Za Josefa a za celou rodinu.
- 26.7. Za Martičku Baťovou, rodiče a sestru.
čt: manželé Vobejdovi
- 2.8. Za Martu Zelenkovou, manželka, vnuka a zetě.
čt: Davidová Eva, Sodomková Marie
- 3.8. Za Jana Groulíka a rodiče.
- 9.8. Za rodinu Feltlovu, Němcovu a Novotnou, živé i zemřelé.
čt: manželé Špíchalovi ml.
- 10.8. Za požehnání pro jáhenskou službu.
- 13.8. Za Václava Košňara, manželku, syna a celý rod.
- 14.8. Za Adolfa a Janu Dostálovou, za živé i zemřelé toho rodu.

SO 1. 8.	<i>Chotovice:</i>	16.30 mše sv.
NE 2. 8.	18. neděle v mezidobí	
	<i>bohoslužby jako obvykle</i>	
	<i>Proseč:</i>	17 – 19 svátost smíření, adorace
ST 5. 8.	<i>Perálec:</i>	17.00 svátost smíření 18.00 mše sv.
PÁ 7. 8.	<i>Nové Hrady:</i>	17.00 mše sv.
NE 9. 8.	19. neděle v mezidobí	
	<i>bohoslužby jako obvykle</i>	
SO 15. 8.	Slavnost Nanebevzetí Panny Marie	
	<i>Nové Hrady:</i>	17.00 mše sv.
	<i>Proseč:</i>	18.30 mše sv.
NE 16. 8.	20. neděle v mezidobí	
	<i>bohoslužby jako obvykle</i>	
NE 23. 8.	21. neděle v mezidobí	
	<i>Nové Hrady:</i>	8.00
	<i>Proseč:</i>	10.00 mše sv. s udílením sv. biřmování
	<i>Perálec:</i>	mše sv. nebude
PO 24. 8.	<i>P. Vladimír bude na dovolené do 18.9.</i>	
NE 30. 8.	22. neděle v mezidobí	
	<i>bohoslužby jako obvykle</i>	
NE 6. 9.	23. neděle v mezidobí	
	<i>bohoslužby jako obvykle</i>	
	<i>žehnání školáků a školních pomůcek</i>	
	<i>Proseč:</i>	17 – 19 svátost smíření, adorace
NE 13. 9.	24. neděle v mezidobí	
	<i>bohoslužby jako obvykle</i>	
NE 20. 9.	25. neděle v mezidobí	
	<i>bohoslužby jako obvykle</i>	
	<i>Nové Hrady:</i>	17.00 koncert souboru Musica Bohemica
SO 26. 9.	Setkání mládeže 4 vikariátů	
NE 27. 9.	26. neděle v mezidobí	
	<i>bohoslužby jako obvykle; Proseč posvícení</i>	
	<i>Nové Hrady:</i>	17 – 18 svátost smíření, adorace
PO 28. 9.	Slavnost sv. Václava	
	<i>Proseč:</i>	8.00 mše sv.
	<i>Nové Hrady:</i>	9.30 mše sv.
PÁ 2. 10.	<i>Nové Hrady:</i>	17.00 mše sv.
SO 3. 10.	<i>Chotovice:</i>	16.30 mše sv.
NE 4. 10.	27. neděle v mezidobí	
	Pouť farností na Chlumek u Luže - 12.00 mše sv.	

16.8.	Za rodinu Rabovu, Odehnalovu a Švecovu. čt: manželé Odehnalovi
17.8.	Za Stanislava Dastycha, rodiče a bratra.
23.8.	Za Anežku Lacmanovou, manžela, syna, dceru a za celou rodinu, živé i zemřelé. čt: rodina Lacmanova
30.8.	Za Aloisii a Miroslava Zvárov, Josefa Bureše a živé a zemřelé z toho rodu. čt: slečny Zvárov
6.9.	Za Jana Černého, otce a požehnaní pro celou rodinu. čt: rodina Černých
13.9.	za Marii Sokolovou a manžela, živé a zemřelé členy rodiny. čt: rodina Kulhavých
20.9.	Za rodinu Talackovu a Andrlou - za živé a zemřelé. čt: rodina Talackových
23.9.	Za rodiče Bulvovy, syna, dceru a živé toho rodu.
24.9.	Za Aloisii Vobejdovou, manžela a syna.
25.9.	Za rodiče Javůrkovy.
27.9.	Za Josefa Kašpara a rodiče z obojí strany. čt: manželé Roušaroví ml.
4.10.	čt: Boštík Jan, Hromádková Jana

Nové Hrady intence a žalmy

1.7.	Za Stanislava Vávru, sestru, manželku a syna.
3.7.	Za rod Jiskrů, Spanilých a duše v očištění.
4.7.	Za rodiče Víchovy a Kuchovy.
5.7.	Za rodiny Nyklovi, Černínovi a rodiče z obojí strany. ž: Vendula Nováková
8.7.	Za Josefa Havlíka a rodiče.
12.7.	Za rodinu Boštíkovou, snachu Věru a sestru. ž: Petr Poslušný
15.7.	Za Terezku a její rodinu.
19.7.	Za rodiče Duchoslavovy, dceru Marii a manžela. ž: Romana Poslušná
22.7.	Za Jana Pešinu, manželku, syna a dcery s manželkou.
26.7.	Za Marii Linhartovou, manžela a rod Drobnych. ž: Karel Vopařil
2.8.	Za Jaroslava Stoklasu a jeho živou rodinu, za rodiče z obojí strany, za manžele Beránkovy a duše v očištění. ž: Michal Novák
5.8.	Za manžele Fasnerovy, dcery a celý rod.
9.8.	Za Jana Němečka, manželku Růženu a syny Jana a Stanislava. ž: Dáša Nováková
12.8.	Za dar víry pro děti, vnoučata a jejich kamarády.
16.8.	Za rodiče Duchoslavovy a sestru Marii Trávníčkovou. ž: Vendula Nováková
19.8.	Za Pavla Brůnu a rodiče z obojí strany.
23.8.	Za rodinu Boštíkovou, Kaupovou a Věru. ž: Karel Vopařil
30.8.	Za Václava Šimka a rodiče, za rodinu Drahošovou, Váškovou a Annu Doležalovou. ž: Petr Poslušný
6.9.	Za Marii a Stanislava Sokolovy, rodiče a sourozence z obojí strany. ž: Romana Poslušná
13.9.	Za manžele Lebedovy, snachu, vnuka, syna a manželku. ž: Michal Novák
20.9.	Za Jana Pešinu, sestry a celý rod. ž: Dáša Nováková
23.9.	Za Josefa a Marii Bartošovy a rodiče z obojí strany.
27.9.	Za rod Langerových a Pelcových. ž: Vendula Nováková
28.9.	Za Václava Staňka, manželku, děti a vnoučata.
3.10.	Za Josefa a Miladu Andrlou, rod Andrlů, Šlégrů a duše v očištění.
4.10.	Za Boží ochranu a pomoc pro rodinu Němečkovou, Horákovou a Nešporovou.

Časopis pro vnitřní potřebu farností
Proseč, Nové Hrady a Perálec
Duchovní správa: P. Mgr. Vladimír Novák
telefon farní kancelář: 734 435 054 (PO - PÁ 11.00 - 14.30)
e-mail: farnispolecenstvi@centrum.cz
Uzávěrka příštího vydání bude 20. 9. 2020
e-mail pro posílání příspěvků: fs@1969.cz